

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

K. V. GORTNERS

*Sjūdoru*  
NOSLĒPUMS

K.V. Gortneram piemīt izcils stāstnieka talants un spēja dzīvi un saistoši uzburt pagātnes gaisotni!

K. V. GORTNERS

*Tjūdoru*  
NOSLĒPUMS

C. W. GORTNER

THE *Tudor*  
SECRET

K. V. GORTNERS

*Fjūdoru*  
NOSLĒPUMS

KONTINENTS  
RĪGA

UDK 821.111(73)-31  
Go 713

THE THUDOR SECRET. Copyright © 2011 by C.W. Gortner  
All rights reserved

K. V. Gortnera romāna "Tjūdorū noslēpums"  
publicēšanas tiesības pieder  
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojis Jāzepe Springovičs  
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""  
Vāka foto © KathySG/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-054-5

© Tulkojums latviešu valodā,  
mākslinieciskais noformējums,  
"Apgāds "Kontinents"", 2022

*Veltīts Lindai, vislabākajai draudzenei*



1602





*Kāds noslēpums ir katram no mums.*

*Līdzīgi pērlenei ar smilšu graudiņu mēs noglabājam to dziļi jo dziļi sevī, pārklājot ar lāsmojošām kārtām, tādējādi it kā vēlēdamies sadziedēt nāvējošu brūci. Daži no mums veltī visu mūžu sava noslēpuma slēpšanai, nepieļaujot, ka tam kāds piekļūst un tas nāk gaismā, un sargājam kā pērli, lai galu galā apjēgtu, ka tas izsprucis visnegaidītākajā brīdī, atklājies, bailēm nodevīgi uzzibsnījot mūsu acīs, pēkšņās sāpēs, aiz niknuma vai ienaida, vai nepārvarama kauna.*

*Man par noslēpumiem viss skaidrs. Noslēpums noslēpuma galā, tie kalpo kā ieroči, kā važas, kā mīļvārdiņi gultas priekos. Ar patiesību vien nekas nav panākams. Noslēpumi ir mūsaiķu monētas, valūta, uz kuras pamatiem balstām savu diženuma un melu templi. Noslēpumi mums nepieciešami kā tērauds vairogiem, kā brokāts mūsu augumiem, kā plīvuri mūsu bailēm: tie gādā par maldiem un mierinājumu, nemainīgi slēpjot faktu, ka arī mums galu galā pienāk mirstamā stunda.*

*"To tu pieraksti," viņa man piekodina, "visu, līdz pēdējam vārdam."*

*Mēs bieži mēdzam tā kavēt laiku mūža pievakarē, hroniska bezmiega vergi veclaicīga krāšņuma ietvarā, ar novārtā pamestu šaha galdiņu vai kārtīm uz galda, bet viņas acis – možas un tikpat vērīgas kā senāk, joprojām plēsonīgas laika gaitā sačākstējušajā sejā – ieskatās iekšā, tur, kur neviens nemūžam nav piekļuvis, viņas noslēpumā, kurš man jau zināms, kuru es, iespējams, vienmēr esmu zinājis un kurš viņai jāpaņem kapā.*

*“Pieraksti to,” viņa saka, “lai tad, kad manis nebūs, tu to atcerētos.”*

*It kā to vispār varētu aizmirst...*

Vaithola, 1553



## **Þirmā nodaļa**

Tāpat kā viss, kas vien dzīvē nozīmīgs, tas iesākās ar ceļojumu – ceļā uz Londonu vai, precīzāk izsakoties, man dodoties savā pirmajā šīs nesalīdzināmi vilinošās un netīrās pilsētas apmeklējumā.

Mēs – divi vīri – izjājām pirms rītausmas. Nekad nebiju braucis tālāk par Vusteršīru, tā nu Šeltona kunga ierašanās ar uzaicinājumu bija vēl jo lielāks pārsteigums. Es tik vien kā paguvu sakravāt pašu nepieciešamāko un atvadīties no kalpotājiem (ieskaitot jauko Anabellu, kura apraudājās tik gauži, it kā sirds pušu plīstu), kad jau devos prom no Dadliju pils, kur biju dzīvojis kopš dzimšanas, un turklāt pat nenojautu, kad varētu atgriezties un vai tas vispār būs iespējams.

Satraukuma un drūmas nojautas tirdītam, man vajadzētu būt modram. Tomēr drīz vien, vienmuļas lauku ainavas un salnā aidinieka vienmērīgās gaitas ieaijāts, sāku snauduļot.

Šeltona kungs mani izrāva no snaudas. – Brendan, puis, mosties.

Esam gandrīz klāt.

Es izslējos seglos. Miegu mirkšķinot prom dzīdams, pasniedzos, lai palabotu cepuri, bet sataustīju vienīgi nepaklausīgo gaiši kastaņbrūno matu ērkuli. Ieradies, lai mani aizvestu uz Londonu, Šeltona kungs nebija mierā, ka mati tik gari atauguši, norūkdams, ka angļiem jau nu nevajadzētu staigāt apkārt tik nevīžīgiem, kā francūžiem ierasts. Arī tas, ka tiku nozaudējis cepuri, viņam negāja pie sirds.

– Ak nē. – Es uzlūkoju viņu.

Viņš bezkaislīgi raudzījās manī. Pār kreiso vaigu stiepās aprepējusi rēta, izkropļojot skarbos vaibstus. Tam gan nebija īpašas nozīmes. Ārčijs Šeltons nemaz nebija glīts. Tomēr viņam bija iespaidīgs augums, kas zirga mugurā iedvesa cieņu; viņa apmetnis, kuru rotāja pinkaina lāča un vāles attēls, apliecināja Dadliju ģimenes pils pārvaldnieka amatu. Viņa ciešais, ledainais skatiens kuram katram būtu iedzinis bijību. Bet es biju pieradis pie Šeltona kunga mazrunīguma, jo viņš bija uzraudzījis manu audzināšanu jau kopš ierašanās Dadliju pilī pirms astoņiem gadiem.

– Tā nokrita pirms kādas jūdzes. – Viņš pasniedza man cepuri. – Kopš kara gaitām Skotijā ne reizi neesmu redzējis kādu, kas tik cieši būtu aizmidzis zirga mugurā. Varētu domāt, ka esi simtiem reižu bijis Londonā.

Šai pārmetumā es saklausīju parupju uzjautrināšanos.